

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10Csp/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519201036
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2020:3519201036.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. X O. Č.. XXX/X, D. O. D. S., právne zastúpený Mgr. Martinom Paškalom, advokátom so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: A. Y. Z., Z..F..P., so sídlom O. XX, N., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.940,20 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.940,20 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.940,20 Eur od 12.07.2019 do zaplatenia.

Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieťa.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaním došlým súdu dňa 08.04.2019 domáhal, aby súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.940,20 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % zo sumy 1.940,20 Eur od 03.04.2019 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2013 žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur. RPMN za úver bol výške 69,5 % a ročná úroková sadzba vo výške 70,01 %. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby. Žalobca v tento deň uzatvoril so žalovaným dohodu o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskú zmluvu. Dňa 15.02.2015 bol so žalovaným uzatvorený dodatok k zmluve na základe ktorého bol žalobcovi navýšený úver v celkovej výške 2178,66 Eur. Žalobca uhradil žalovanému na splátkach celkovo 3641,95 Eur. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.08.2014 žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.350,- Eur. RPMN za úver bol výške 20,9 % a ročná úroková sadzba vo výške 18,02 %. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby. Žalobca v tento deň uzatvoril so žalovaným dohodu o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskú zmluvu. Žalobca uhradil žalovanému na splátkach celkovo 2502,85 Eur. Žalobca je toho názoru, že úvery je nutné považovať za bezúročné a bez poplatkov, pretože im absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru ako obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy. Taktiež ustanovenia o zmluvnej pokute sú neplatné, nakoľko ich znenie je obsiahnuté v zmluve, ktorá formulárovou zmluvou, bez možnosti individuálneho ovplyvnenia obsahu tohto dojednania. Obdobne to platí aj pre dohody o poskytovaní služieb. Čo sa týka dohody o zrážkach zo mzdy, tak neobsahuje konkrétne označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide. Na viac žalobca predmetné dohody o zrážkach zo mzdy odpísal skôr ako pohľadávky žalovanému vznikli. Rozhodcovskú zmluvu považuje taktiež za neplatnú, pretože nespĺňajú kritéria individuálnosti a žalobca stratil ešte pred prípadným vznikom sporu právo brániť sa voči nárokom žalovaného na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Žalobca si uplatňuje s ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo vzťahu k splátkam/zrážkam zaplateným subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru/zrážky zo mzdy nad rámec právnej povinnosti žalobcu.

2. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 22.07.2019 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že Žalovaný popiera žalobou uplatňovaný nárok čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. V súvislosti so zmluvným vzťahom založeným zmluvou o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX bolo o nárokoch veriteľa (tu žalovaný) rozhodnuté v rozhodcovskom konaní vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom pod sp.zn. 160/07/16, kedy rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 03.03. 2017, právoplatnosť nadobudol dňa 11.07. 2017, vykonateľnosť dňa 14.07. 2017. Tento rozhodcovský rozsudok nebol napadnutý žalobou o jeho zrušenie podľa zákona č. 335/2014 Z.z. v zákonom určenej lehote, ktorá má povahu prekuzívnej lehoty. Nie je prípustné, aby zákonná úprava určená na preskúmanie rozhodcovského rozsudku bola obchádzaná podaním žaloby o zaplatenie, kedy dlžník (pôvodne žalovaný v rozhodcovskom konaní) podá žalobu (o plnenie, o určenie) a aby sa na rozhodcovské rozhodnutie neprihliadalo. Ak by tomu tak malo byť, potom zákonná úprava dôvodov pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, prekuzívna povaha lehoty na podanie žaloby, zákonná úprava postupu pre prípad, ak dôjde k zrušeniu rozhodcovského rozsudku (porov. §§ 45 - 47 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) nemá žiadny význam. Pritom stanovenie dôvodov pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ex offo oprávnení súdu vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa a aj objektívne najdlhšej lehoty v právnom poriadku, po uplynutí ktorej môže rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť (v porovnaní s rozsudkom súdu ide o 6 násobne dlhšiu lehotu !) je potrebné posudzovať z hľadiska, že márne uplynutie lehoty pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku znamená vznik prekážky rei iudicate. Rozhodcovský rozsudok je rovnocenným rozhodnutím ako rozhodnutie všeobecného súdu, hoci podmienky jeho vydania, preskúmania a možnosti napadnutia sú podstatne voľnejšie a širšie, ako v prípade rozhodnutia všeobecného súdu. Ak zákon priznáva takémuto rozhodnutiu vlastnosť právoplatnosť a vykonateľnosť, potom je ich potrebné rešpektovať. Nároky vyplývajú z uvedeného rozhodcovského rozsudku dlžník (tu žalobca) doposiaľ nesplnil a preto k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu dôjsť nemohlo. Preskúmať rozhodcovský rozsudok a prípadne zmariť jeho účinky ako exekučného titulu mal žalobca možnosť podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá vo svojej podstate plní funkciu mimoriadneho oprávneného prostriedku proti právoplatnému rozhodcovskému rozsudku. Pokiaľ rozhodcovský rozsudok vydaný na základe zákona o rozhodcovskom konaní nebol zrušený a ani inak právne relevantným spôsobom nezanikli jeho účinky, potom nemožno plnenie, ktoré bolo ním priznané, posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v súvislosti s tvrdeniami o neplatnosti rozhodcovských zmlúv poznamenáva, že a) individuálny alebo neindividuálny charakter žiadneho právneho úkonu nie je podmienkou jeho platnosti. Zmluvný dokument je takmer vždy vopred niekým pripravený a jeho platnosť, či neplatnosť nie je primárne založená, na tom, či bol alebo nebol individuálne dojednaný. Individuálnosť by iba vylučovala možnosť namietat jeho neprijateľnosť, ale sama osebe nie je podmienkou platnosti právneho úkonu.; b) z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 07.06. 2017 vyplýva: V danom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi účastníkmi na zvláštnom liste, podpísanom oprávneným aj povinným. Aj keď bola rozhodcovská zmluva oprávneným ako veriteľom vopred pripravená pre dlžníka na samostatnom liste, do ktorého sa vpisujú požadované údaje, mal dlžník v zmysle čl. 2 rozhodcovskej zmluvy možnosť túto odmietnuť bez toho, aby zmaril uzavretie Zmluvy o revolvingovom úvere. Ďalej čl. 3 rozhodcovskej zmluvy obsahuje poučenie pre dlžníka, z ktorého vyplýva, že dôsledkom uzavretia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami Zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní s tým, že spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní. Výber jednej z alternatív riešenia sporov pritom spočíva na žalobcovi. Podľa názoru odvolacieho súdu je tak z vyššie uvedeného zrejme, že povinný mohol pred podpisom rozhodcovskej zmluvy získať predstavu o tom, čo znamená rozhodcovské konanie a aké sú dôsledky podpísania rozhodcovskej zmluvy s tým, že mu bola deklarovaná skutočnosť, že na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemusí pristúpiť, a ak tak urobí, neohrozí tým uzavretie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Je síce možné poukazovať na skutočnosť, že povinný uzatváral uvedenú rozhodcovskú zmluvu v čase „zniženej bdelosti“ pri uzatváraní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola v prvom rade vo sfére jeho záujmu, a rovnako sa dá polemizovať o jeho pozornosti, či skúsenosti s uzatváraním zmlúv, na druhej strane je však potrebné uviesť, že tieto skutočnosti sú podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne kompenzované oprávnením od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, a to v lehote do 14 kalendárnych dní aj bez uvedenia dôvodu. Uvedeným zmluvným dojednaním (článok 7. rozhodcovskej zmluvy) tak bolo povinnému umožnené v primerane dlhej lehote po uzatvorení rozhodcovskej zmluvy zväžiť jej dôsledky

a tieto prípadne vylúčiť. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že pokiaľ bola povinnému na podpis predložená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, v rozsahu 7 článkov obsahu, v jej rámci bolo povinnému vysvetlené, čo znamená rozhodcovské konanie a aké sú jeho následky, pričom v jej obsahu bolo deklarované, že jej uzavretie nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, a navyše bolo možné od tejto rozhodcovskej zmluvy odstúpiť v primeranej lehote, uvedenú rozhodcovskú zmluvu je možné považovať za individuálne dojednanú. Táto skutočnosť potom vylučuje, aby uvedená rozhodcovská zmluva bola klasifikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul za individuálne dojednanú, preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve spôsobujúcich jej neplatnosť. Žaloba ďalej uvádza, že pre jeho nárok má význam aj posúdenie platnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, keďže aj na základe vykonávaných zrážok zo mzdy žalobcu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Žalovaný popiera takto prezentovanú konštrukciu vzniku bezdôvodného obohatenia okrem iného aj preto, že dohoda o zrážkach zo mzdy NIKDY nie je právnym dôvodom plnenia. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje len spôsob zabezpečenia a spôsob úhrady určitého konkrétneho záväzku. Inak povedané, plnenie titulom zrážok zo mzdy, ktoré boli vykonané na základe dohody o zrážkach zo mzdy posúdenej súdom prvej inštancie ako neplatnej nie je dôvodom pre záver, že suma zrážok zo mzdy je bezdôvodným obohatením. Podľa § 551 ods. (1) Občianskeho zákonníka Uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Dohoda o zrážkach zo mzdy sa od ostatných zabezpečovacích prostriedkov líši tým, že slúži ako na zabezpečenie, tak aj na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Aj zo znenia uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že sa rozlišuje medzi pohľadávkou veriteľa a spôsobom jej zabezpečenia a uspokojenia. Dohoda o zrážkach zo mzdy nikdy nie je právnym titulom, z ktorého vzniká pohľadávka, ktorá sa zabezpečuje a uspokojuje s poukazom na rozhodnutie R III/1967 žalovaný tvrdí, že dohoda o zrážkach zo mzdy upravuje iba postup pri spôsobe uspokojenia pohľadávky. Peňažné prostriedky získané na základe zrážky zo mzdy neslúžia na uspokojenie žiadneho peňažného záväzku z dohody o zrážkach zo mzdy, pretože takéto záväzky dohoda ani nezakladá. Neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy neznamená, že plnenie v podobe vykonaných zrážok zo mzdy je bezdôvodným obohatením. K tvrdeniam žalobcu o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy je ale súčasne potrebné uviesť, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zabezpečovací prostriedok pohľadávok z konkrétnej úverovej zmluvy. To znamená, že vymedzenie zabezpečenej pohľadávky musí byť naviazané na túto zmluvu. Hoci právna úprava nevyvedzuje, ako má byť „zabezpečená pohľadávka“ definovaná, je podľa názoru žalovaného si možné pomôcť napríklad právnou úpravou iných zabezpečovacích prostriedkov. Použitie tejto právnej úpravy je prijateľné na základe podobnosti vyplývajúcej z toho, že ide rovnako o zabezpečovací prostriedok. Napríklad z § 151b ods. 2 a § 151c ods. 2 Občianskeho zákonníka o pohľadávke zabezpečenej záložným právom vyplýva, že zabezpečená pohľadávka sa určuje označením právneho vzťahu, z ktorého vznikla a prípadne z ktorého môže vzniknúť. Súdna prax (napríklad uznesenie KS v Trnave, sp.zn. 24Co/450/2012) ohľadne vymedzenia predmetu zabezpečenia (v danom prípade ručiteľského záväzku) uviedla v súlade s ust. § 303 Obchodného zákonníka totiž žalovaný písomne prehlásil, že veriteľa uspokojí ak dlžník voči nemu nesplní záväzky vyplývajúce z predmetnej zmluvy, teda každý záväzok z kúpnych zmlúv a zmlúv o dielo, ktoré strany uzavrujú po dobu trvania predmetnej rámcovej zmluvy. Tento záver je v súlade s rozsudkom NS ČR sp. zn. 32Cdo 2384/98, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že ručiteľské vyhlásenie podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka vzniknuté na základe úverovej zmluvy pokiaľ by ich neuhradil dlžník je určitý, pričom ide o prípad, kedy sú ručením zaistené záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti v zmysle cit. § 304 ods. 2 Obchodného zákonníka. Obdobný záver prijal i Najvyšší súd ČR i v rozsudku sp. zn. 32Odo 629/2006, v ktorej veci bol rovnako ručiteľský záväzok viazaný na rámcovú zmluvu a týkal sa záväzkov, ktoré mali vzniknúť až v budúcnosti. Vymedzenie zabezpečenej pohľadávky v dohode o zrážkach zo mzdy obsahuje jednoznačné vymedzenie toho, že zabezpečuje záväzok žalobcu (dlžníka) splatiť úver a jeho príslušenstvo na základe konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vymedzením vzťahujúcim sa na prípadné ostatné nároky vyplývajúce z daného zmluvného vzťahu - revolving, jeho príslušenstvo či sankcie - vymedzuje také nároky, ktoré môžu vzniknúť v budúcnosti. Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny dôvod svedčiaci o neurčitosti (teda o tom, že právny úkon a jeho obsah a význam nie je možné vyložiť a to ani pri dodržaní postupu podľa § 35 Občianskeho zákonníka; uvedené ustanovenie súd pritom ani len nepoužil čiže podľa neho nepostupoval). Vyslovenie neplatnosti právneho úkonu je v zmysle súdnej praxe rozhodnutím ultima ratio (napríklad nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014 Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii

relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.). Má prichádzať teda do úvahy ako posledné riešenie, nie ako prvé. V napádanom rozsudku tomu tak bez pochyb nebolo. Žalobca odôvodňuje vznik ním tvrdeného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tým, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX neobsahuje vymedzenie termínu konečnej splatnosti a táto skutočnosť má spôsobovať bezúročnosť úverov z oboch zmlúv. Každá zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (čl.1.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukazujeme tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“

je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol v zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Poukazujeme tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť

spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákom, ktorý sa mení a doplňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladienie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Žalovaný namieta nedôvodnosť uplatňovania úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne od 03.04. 2019 do zaplatenia, a to z dôvodu neexistencie základu/ nároku, ktorého omeškania by sa uvedená požiadavka na úrok z omeškania mala týkať, výšku úrokovej sadzby a počiatok údajného omeškania.

3. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 01.10.2019 uviedol, že právny argumentácia žalovaného je nesprávna a žalobca nebol povinný podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže rozhodcovský rozsudok je nulitným právnym aktom, ktorý bol vydaný na podklade neplatnej rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/44/2011. Ďalej poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/271/17 a sp. zn. 4Co/359/2017, kde sa súd zaoberal obdobným skutkovým a právne obdobným prípadom. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, ktorý nie je podpísaný žalobcom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Žalovaný v oboch zmluvách uviedol nesprávny údaj RPMN v zmluve zo dňa 12.08.2013 mala byť RPMN vo výške 81,75 % a v zmluve zo dňa 1.8.2014 bola byť RPMN vo výške 77,81 %.

4. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 07.11.2019 uviedol, že žalovaný odmieta argumentáciu žalobcu ohľadne rozhodcovského rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom pod sp.zn. 160/07/16, kedy rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 03.03. 2017, právoplatnosť nadobudol dňa 11.07. 2017, vykonateľnosť dňa 14.07. 2017 ako nesprávnu a v rozpore s príslušnou právnou úpravou. Podstata tvrdení žalobcu je založená na odkaze na súdne rozhodnutia, ktoré boli vydané v čase, kedy platila iná právna úprava rozhodcovského konania ako tá, za účinnosti ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok označený vyššie. Uvedené sú apriori nepoužiteľné, keďže absentuje podstatný prvok, a to totožnosť právnej úpravy vzťahujúcej sa ku konaniu, v ktorom bol rozhodcovský rozsudok vydaný. Ak podľa príslušnej právnej úpravy platí, že po uplynutí 3-mesačnej lehoty nie je možné rozhodcovský rozsudok preskúmať formou osobitnej žaloby, a že takýto rozsudok má účinky ako právoplatný rozsudok súdu, potom nie je možné na základe žiadneho zákonného ustanovenia (ktoré mimochodom žalobca ani neoznačil) postupovať prostredníctvom všeobecnej žaloby a tvrdiť, že na rozhodcovský rozsudok sa nemá prihliadať. Takýto postup je v rozpore so zákonom resp. zákon obchádza a vedie k faktickej i právnej obsolútnosti právnej úpravy v zákone č. 335/2014 Z.z. K rozhodnutiam, ktoré žalobca označil na podporu svojich tvrdení, je nutné uviesť aj to, že s prejednávanou vecou nemajú nič spoločné alebo podobné, a to po skutkovej alebo právnej stránke veci. V uznesení 5Obdo 44/2011 rozhodol Najvyšší súd SR o zrušení rozhodnutí súdov nižšej inštancie z dôvodu podľa § 237 písm. f) O.s.p. preto, lebo odôvodnenie rozhodnutí bolo nepreskúmateľné. Uznesenie 6Cdo 1/2012 je rozhodnutím vydaným v exekučnej veci (pozn. napriek tomu, že to nevyplýva zo spisovej značky) a na inom skutkovom základe, ako sa týka prejednávanej veci. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o bezúročnosti odvodzované od neuvedenia „údaju o konečnej splatnosti“, tento argument je potrebné považovať za nesprávny aj preto, lebo s údajom o konečnej splatnosti sa nespája žiadna sankcia v podobe bezúročnosti, a to z nasledovných dôvodov : v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úniijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úniijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, (ii) údaj o konečnej splatnosti všetky uzavreté zmluvy obsahujú, a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal, (iii) súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a (iv) zmena zákona č. 129/210 Z.z., ktorá je účinná od 01.05. 2018

a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s „konečnou splatnosťou“ nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte úijného práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50).“ Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § § 44, 47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu contra legem . ňou určil, kedy nepriamy účinok neprichádza do úvahy. Je však dôležité povedať, že contra legem nie je totožné s contra verba legis. Výklad „contra verba legis“ je prístup, kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý

umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona, a slová zákona „ustupujú“ do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad „contra legem“ predstavuje popretie účelu zákona. Náležitost' „konečná splatnosť“ nepozná ani úniijné právo a od 01.05. 2018 ani vnútroštátne právo. Tento náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní „konečnej splatnosti“ tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04. 2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 01.05. 2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola pritom splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166 : „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámení tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky.“ Žalovaný tiež uvádza, že tvrdenia o nesprávnej hodnote RPMN uvádzané žalobcom nemajú oporu v žiadnom dôkaze a preto nie je možné ani zhodnotiť, na základe čoho takéto tvrdenie vlastne žalobca predkladá.

5. Žalobca vo vyjadrení došlým súdu dňa 27.12.2019 uviedol, že ohľadom rozhodcovskej doložky poukazuje na rozhodnutie I.ÚS 381/2019, v ktorom sa konštatovalo “ iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť.“ Žalobca pri výpočte RPMN vychádzal zo vzorca uvedeného v prílohe č. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca nesprávne v predchádzajúcom vyjadrení vypočítal RPMN, preto v tomto smere svoje vyjadrenie opravuje, tak že v zmluve zo dňa 12.8.2013 mala byť uvedená RPMN správne vo výške 70,01 % a v zmluve zo dňa 1.8.2014 vo výške 77,81 %.

6. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, spisovým materiálom tunajšieho súdu sp.zn.: 11Csp/7/2019, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

7. Dňa 12.08.2013, vrátane jeho dodatku zo dňa 11.2.2015 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 2,178,68 Eur, pričom žalovaný na splátkach celkovo uhradil 2.502,85 Eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 36-tich pravidelných splátkach vo výške 80,68 Eur. V zmluve boli uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 69,75 %. Úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 76,21 %. V zmluve nebola uvedená konečná splatnosť úveru. V rovnaký deň bola uzatvorená aj Dohoda o poskytovaní služieb, na základe ktorej za odplatu bol žalobcovi poskytované informácie ohľadom splácania úveru.

8. Dňa 12.08.2013 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená rozhodcovská zmluva, na základe ktorej akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred Slovenským arbitrážnym súdom. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že táto zmluva bola podpísaná v deň uzatvorenia revolvingového úveru a že táto zmluva bola vopred žalovaným pripravená. Z dokazovania nevyplývalo, že žalobca mal reálnu možnosť ovplyvniť obsah tejto zmluvy.

9. Slovenský arbitrážny súd rozhodcovským rozsudkom zo dňa 03.03.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.07.2017 a vykonateľnosť dňa 14.07.2017, uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému sumu vo výške 3.054,06 Eur spolu s príslušenstvom z titulu neuhradených pohľadávok žalovaného voči žalobcovi na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2013. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že na základe tohto rozsudku sa v súčasnosti nevedie žiadna exekúcia voči žalobcovi.

10. Dňa 01.08.2014 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.350 Eur, pričom žalovaný na splátkach celkovo uhradil 3.641,95 Eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 42-tich pravidelných splátkach vo výške 80,37 Eur. V zmluve boli uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 20,9 %. Úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 18,02 %. V zmluve nebola uvedená konečná splatnosť úveru. V rovnaký deň bola uzatvorená aj Dohoda o poskytovaní služieb, na základe ktorej za odplatu bol žalobcovi poskytované informácie ohľadom splácania úveru.

11. Medzi stranami sporu nebolo sporené, že žalovaný na splátkach istiny z úverov uhradil a že dva roky pred podaním žaloby žalovaný na splátkach uhradil 1.940,20 Eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úverov.

12. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom žaloba bola doručená žalovanému dňa 11.07.2019.

13. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 456 cit. zák. predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

15. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 53 ods. 1 cit. zák. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa ods. 6 cit. zák. ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

18. Podľa § 39 cit. zák. neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

19. Podľa § 37 ods. 1 cit. zák. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

20. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh je dôvodný. Preskúmaním zmlúv o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Zákon v citovanom ustanovení rozlišuje medzi dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti úveru, pričom obidve náležitosti musia byť v zmluve uvedené. Zákonodarcu požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Podľa názoru súdu je v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume /deň, mesiac, rok/, kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť, resp. vypočítať z iných ustanovení zmluvy (z počtu splátok, dátumu poskytnutia). Žalovaný síce uviedol termín konečnej splatnosti v oznámení o schválení úveru, ktoré má podľa naoktrojovaného ustanovenia tvoriť neoddeliteľnú súčasť

zmluvy, avšak táto náležitosť nie je uvedená v zmluve, na ktorej pripájajú obe zmluvné strany svoj podpis. Splátkový kalendár, ktorý obsahuje aj termín poslednej splátky úveru nie je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, neobsahuje podpisy zmluvných strán. Podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musia byť uvedené jasne, zrozumiteľne priamo v zmluve, a nie v iných dokumentoch, ktoré vytvorí sám dodávateľ.

21. Súd tiež zistil, že v zmluve o úvere zo dňa 01.08.2014 bola uvedená RPMN 69,75 % v nesprávnej výške. Táto náležitosť musí byť súčasťou zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd vychádzal z toho, že v zmluve o úvere ako aj v oznámení o schválení úveru bola uvedená ročná úroková sadzba úrokov z úveru 76,21 %, pričom úroky predstavujú odplatu pre veriteľa za poskytnuté peňažné prostriedky, a z tohto dôvodu RPMN nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba. Ročná percentuálna miera nákladov je podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je pre spotrebiteľa dôležitá. Vyjadruje totiž celkové ročné náklady na úver. RPMN zahŕňa úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN udáva percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdajmi spojenými s čerpaním úveru. Tento údaj má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru v porovnaní s inými úvermi poskytovanými inými veriteľmi. Uvedenie RPMN v nesprávnej nižšej výške má ten následok ako keby nebola uvedená v zmluve vôbec. V zmluve o úvere absentuje výslovné uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, ktoré náležitosti musia byť v zmluve tiež uvedené v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. Súd ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. účinné do 30.12.2012 (t.j. v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.9.2012) vyložil tak, že zákon sankcionuje úver tým, že je bezúročný a bez poplatkov vtedy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme neobsahuje náležitosti stanovené v § 9 zákona. Účelom zákona č. 129/2010 Z.z., jeho ustanovení je vyrovnávanie faktickej nerovnováhy v právnom vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, kde dodávateľ je odborníkom, ktorý pripravuje text zmluvných ustanovení a spotrebiteľ je v slabšom postavení pri uzatváraní zmluvy. S cieľom dosiahnutia dôslednej a účinnej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa zákon určuje, že zmluva musí v písomnej forme obsahovať stanovené podstatné náležitosti a v prípade pochybenia veriteľa, ktorý zodpovedá za to, že zmluva má zákonne náležitosti nasledujú pre neho primerané a odrádzajúce sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V tomto zmysle treba vykladať aj ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z podstatných náležitostí vymenovaných v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. aj z dôvodu, že v zmluve o úvere bola uvedená RPMN v nesprávnej nižšej výške, čo je na neprospech spotrebiteľa.

22. Žalovanému nevznikol na základe zmluvy o úvere nárok na úroky z úveru aj z dôvodu, že dojednaná úroková sadzba je neprimerane vysoká. Skutočnosť, že sa jedná o zmluvu o úvere neobmedzuje súd v posúdení zmluvného ustanovenia o riadnych úrokoch z úveru vo svetle dobrých mravov podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd mal za to, že dojednanie o úroku z úveru v sadzbe 76,21 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa štatistického prehľadu priemerných úrokových mier uverejnených Národnou bankou Slovenska www.nbs.sk pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v auguste 2013 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková miera vo výške 11,55 % ročne. Úrok z úveru dojednaný v predmetnej zmluve o úvere viac ako šesťnásobne prevyšuje priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v danom čase a zavádza značnú nevyváženosť do zmluvného vzťahu, porušuje pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Toto zmluvné ustanovenie o výške úroku z úveru je z uvedených dôvodov neplatné.

23. Čo sa týka rozhodcovského rozsudku súd po zvážení všetkých okolností dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nebola osobitne dojednaná. Z dikcie ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zjavné, že individuálne nedojednaná zmluvná podmienka je taká, s ktorou sa spotrebiteľom pred podpisom zmluvy nemal možnosť oboznámiť, a teda ani nemohol ovplyvniť jej obsah, resp. taká,

s ktorou sa spotrebiteľ síce mohol oboznámiť, ale jej obsah ovplyvniť nemohol. V danom prípade súd pri posúdení, či ide o osobitne dojednanú zmluvnú podmienku, vzal do úvahy niekoľko okolností. Súd poukazuje v prvom rade na to, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi predložená súčasne s Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, v ten istý deň a na tom istom mieste, teda možno povedať, že na tom istom rokovaní. Ako zmluva o úvere, tak aj Dohoda o uznaní záväzku, i samotná rozhodcovská zmluva, má charakter formulárovej zmluvy. Formulár umožnil pracovníkovi oprávneného dopísať len údaje identifikujúce dlžníka, dátum vyhotovenia a označenie osoby, konajúcej v mene a na účet veriteľa (oprávneného). Okrem toho formulár obsahuje už len miesto na podpis dlžníka. Všetky ostatné údaje, vrátane určenia rozhodcovského súdu, sú v zmluve vopred predtlačené. Dlžník, ktorému je predložená takáto zmluva, nemá reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Rozhodcovská zmluva bola navyše povinnému predložená súčasne (v ten istý deň) s Dohodou o uznaní záväzku, a teda povinný mohol ľahko nadobudnúť dojem, že ide o tú istú zmluvu pozostávajúcu z viacerých listín a v konečnom dôsledku ani nemusel vedieť o tom, že uzatvára rozhodcovskú zmluvu, napriek tomu, čo bolo na konci zmluvy deklarované. Z predložených listinných dôkazov teda nevyplýva, že by si uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takomto znení výslovne vymienil povinný a vzhľadom na charakter zmluvy možno len ťažko predpokladať, že by povinný mal možnosť do obsahu zmluvy akýmkoľvek spôsobom zasahovať. Z uvedených dôvodov by „exekučný súd“ podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní exekúciu ex offo zastavil. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný rozhodcovský rozsudok nespĺňal náležitosti exekučného titulu a nie je pre strany sporu záväzný, súd konštatuje, že nie sú následne splnené podmienky na zastavenie konania podľa § 161 C.s.p. v spojitosti s § 230 C.s.p.

24. Z uvedených dôvodov, vychádzajú z právneho názoru Krajského súdu v Trenčíne č.k.: 5Co/223/2018-96 zo dňa 13. februára 2019, súd dospel k záveru, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX je v časti dojednaných úrokov neplatná, resp. obe úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, nakoľko v nich, okrem iného, absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca na splátkach splatil istinu oboch úverov a dva roky pred podaním žaloby žalovaný na splátkach uhradil 1.940,20 Eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úverov. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd ho rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré určil v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., platného v rozhodnom čase s tým, že žalovaný sa reálne dostal do omeškania až po doručení žaloby, t.j. od 12.07.2019.

25. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100,00 % (žalovaný bol úspešný len v nepatrnej časti).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).